

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ C. LETAILLIEUR

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟ Η Γ' ΟΥ.
ΜΕΝΟΥ.— Η
νεαρά Παρισι-
νή Ντενίς Φα-
βρέϊ, μένοντας
δυφανή, πη-
αίνει κι' έγκαθί-
σταται κοντά
στο θείο της

πιο γαλήνια τώρα :

— Δεν θα ήταν τίποτε, Ντενίς. Ίσως να ήταν ανοιχτό κα-
νένα παράθυρο του άτελιέ... Κι' ο άερας φυσώντας με δύναμη
κι' ανοίγοντας την πόρτα, μάς έφερε το πένθιμο αυτό ουρλια-
σμα άπ' έξω... Πήγαινε να κοιμηθής, κόρη μου... Μή φοβάσαι!...
Μή βλέπεις εμάς! Έμεις έχουμε καταντήσει ύστερικοί άπ' το
φόβο μας και φτάνει το παραμικρό για να μάς άναστατώσω...
Καληνύχτα!

III

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Παρά τα καθουσιαστικά αυτά λόγια της θείας της, ο φό-
βος της Ντενίς ήταν τόσοσ, ώστε μόλις στις δυο μετά τα με-
σάνυχτα κατώρθωσε ν' αποκοιμηθής.

Κάθε φορά που την έπαιρνε ο ύπνος, πετιόταν άπάνω τρο-
μαγμένη...

Τό άπαισιο εκείνο ουρλιασμα άνηχοσε ακόμα σ' αύ-
τιά της...

— Ω! Θεέ μου!... Πόσο βαρύ, πόσο πένθιμο ήταν αυτό τό
σπίτι!...

— Όταν είχε φύγει άπ' τό Παρίσι νόμιζε πως θα πήγαινε
σ' ένα πρόσχαρο, σ' ένα γελαστό έξοχικό σπίτι... Τό μόνο που
φοβόταν ήταν ή ύποδοχη που θα της έκανε ή θεία Άδριανή
Φοβόταν μήπως της πη, δρθά—κοφτά πως τούς ένωχλούσε ή πα-
ρουσία της, πως ήταν βραχος γι' αυτούς...

Μά τίποτε άπ' αυτά δεν είχε συμβή...

Έκείνο που έτρεμε τώρα ήταν οι τοίχοι αυτού του σπι-
τιού, ήταν τό ίδιο τό σπίτι... Ποτέ ως εκείνη την ήμέρα δεν
είχε σκεφθής πως μπορούσε να βρεθής σ' ένα σπίτι τόσο πένθι-
μο, τόσο φοβερό...

Είχε τώρα την έντύπωσι πως δλα γύρω της γινότουσαν
άπειλητικά : αυτά τά παντζούρια των παραθύρων, που τίποτε
δεν τά στερέωνε, αυτή ή πόρτα, που δεν είχε κλειδωνιά...

Και, άθόρυβη, σηκώθηκε κι' έσπρωξε πίσω άπ' αυτή την
πόρτα την πιο βαρεία από τις βαλίτσες της.

«Άδριο, σκέφτηκε,—θα γράψω για δλ' αυτά στο μνηστήρα
μου, τό Ροβέρτο...»

Κι' αποκοιμήθηκε...

Όταν ξύπνησε, κατάλαβε πως ή-αν λίγο άργά. Άνοιξε
τά παντζούρια κι' ο ήλιος φώτισε την κάμαρη της. Τό δίσος
ήταν εκεί μπροστά στο παράθυρο της, λιγώτερο μυστηριώδες
και τρομερό από την νύχτα.

Ν τό ήθε
και κατέβη-
κε στο κά-
τω πάτωμα,
δπου βρήκε
την θεία Ά-
δριανή μόνη.

— Άνα-
παύθη κες
καλά ; την
ρώτησε ή
θεία της.
Με τά νοιω-
σα που σου
μίλησα τό-
σο άπρό-
πιτα χθές τό
βράδυ και σ'
έκσμα ν' ά-
νησυχήσης...
Μά ήτανκα-
θήκον μου
να σέ είδο-
ποιήσω. Άς
μη μιλούμε
πειά γι' αυ-
τά τά πράγ-
ματα... Προ-
σπάθησε να
λησμονήσης
δσα σου εί-
πα. Δεν θα
σου ένακα-
κάω λόγο
γι' αυτά...
Σου άφηνω

Σωβριν Φαβρέϊ και στη θεία της Άδριανή, στο έξοχικό τους σπίτι
στο Μολβαί, ένα σπίτι άπομονωμένο κι' έρημικό. Έκει όμως συμβάι-
νονταν περιέργη πράγματα, που έχουν τρομοκρατήσει τούς ένοίκους του,
οι όποιοι βιάζονται κάθε τόσο καρφωμένα σε διάφορα μέρη του επι-
τιού κομμάτια λευκού χαρτιού με μαύρους σταυρούς έπάνω! Τι είναι
αυτοί οι σταυροί; Ποιά μυστηριώδης κι' άόρατος έχθρος θέλει να
τρομοκρατήσει την οικογένεια Φαβρέϊ; Κανείς δεν μπορεί να
έξακριβώσει τίποτε. Τό πρώτο βράδυ της άφιξης της Ντενίς, καθώς
ή νέα κ' ή θεία της άποσύρονται για να κοιμηθού, άκούνε έξωφρα ν'
άντηχη μέσ' στο σπίτι έν άπαισιο πένθιμο ουρλιασμα και συγχρόνως
βλέπουν την πόρτα ενός δωματίου, που ο θεός Σωβριν, έρρασιτέχνης
γλύπτης και ζωγράφος, χρησιμοποιεί ως άτελιέ, ν' ανοιγοκλείνει με
πάταγο).

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο τρόμος των δυο γυναικών ήταν τόσοσ, ώστε αναγκά-
στηκαν να σιτηγιοθούν στον τοίχο για να μην πέσουν κάτω...

Είχαν καρφώσει τά δισταλμένα μάτια τους έπάνω στην
πόρτα του άτελιέ σαν να περιμεναν να συμβή κάτι τρομερό,
κάτι άφάνταστο...

Πέρασαν έτσι ένα, δύο, τρία λεπτά...

Μά δεν συνέβη τίποτε...

Άπόλυτη σιωπή άπλωνόταν τώρα μέσα στο σπίτι κ' ή
πόρτα του άτελιέ έμενε πάντα κατάκλειστη...

Πρώτη συνήλθε κάπως από τον τρόμο της ή Άδριανή
και, με τό θαρρος που έχει πάντα ή νεότης και στις πιο φο-
βερές άκόμη στιγμές, είπε δείχνοντας στη θεία της την πόρτα
του άτελιέ!...

— Πάμε να ιδούμε!

— Όχι! Όχι! Τραύλισε ενέκινη.

Και τράβηξε την νέα που είχε κάμει ένα βήμα προς τά
έμπρός, κοντά της.

Έκείνη τη
στιγμή, φά-
νηκε από την
άλλη άκρη
του διαδρό-
μου ή γρηά
όπηρέτρια.

— Άκούσες
τίποτε, Σιλ-
βία; τη ρώ-
τησε ή θεία
Άδριανή.

— Όχι, ά
πάντησενέκεί-
νη. Βρισκό-
μουν σιτην
κουζίνα. Τι
συνέβη;

— Ίποτε,
της είπε Έε-
ρά ή κ. Φα-
βρέϊ και πι-
ανοντας την
Ντενίς από
τό χέρι, την
τράβηξε προς
την σκάλα
που ώδηγού-
σε στο έπά-
νω πάτωμα.

Όταν έφτα-
σαν μπροστά
στην πόρτα
του δωματίου
της νέας, της
είπε κάπως

Ή Ντενίς πετιόταν άπάνω τρομαγμένη.

έλευθερο το πρωινό σου για να τακτοποιήσης λίγο την κάμαρή σου και να συνθίσης στο σπίτι. Το απόγευμα θα βγούμε μαζί έξω. Θά πάμε να επισκεφθούμε κάποια φίλη μου. Φανταζομαι πως αυτό θα δέ διακεδάση.

— Ό θ:τος μου δεν κατέβηκε ακόμα; ρώτησε η Ντενίξ.

— Ω! Έχει βγή πρό μιάς ώρας έξω...

Πολλές φορές κατά την διάρκεια έκλειου του πρωινού, η Ντενίξ ένοιωσε τον πειρασμό να επισκεφθί το άτελιέ, μα θυμόταν ότι η θεία 'Αδριανή της είχε συστήσει να μην πάη ποτέ μόνη της εκεί. Δέν τόλμησε δέ να τής ζητήση να τή συνοδεύση κι' έκείνη από φόβο μήπως φανή αδιάκριτη.

'Αμέσως μετά το γεύμα, βγήκε έξω μαζί με τή θεία της. Το τέλος του Μαρτίου ήταν ύπεροχο. 'Ενοιώθε κανείς, τό μυρίζονταν στον άέρα, πως οι όμορφες άνοιξιάτικες ήμέρες δέν ήταν μακριά.

— Δέν είδες ακόμα τό σπίτι των γειτόνων μας, τής ειπε η θεία 'Αδριανή.

— Έλα να σου τό δείξω.

Και τήν τράβηξε σ' ένα μοποπάτι κάθετο προς τό δρόμο. Το σπίτι, για τό όποιο τής μιλούσε η θεία της ήταν ένα άπλο έξοχικό σπίτι που άπειχε καμμιά διακοσασια μέτρα από τό δικό τους.

— Κάθονται σ' αυτό δυό εισοδηματία, ό κ. και η κ. Σανέ, τής εξήγησε η θεία της. Τό έχτισαν πρό τριών χρόνων. Μά τους έρχεται πολύ μεγάλο. Γι' αυτό παίρνουν ένοικιαστές, για να νοιώθουν λιγώτερο τή μοναξιά τους.

'Η δυό γυναίκες ξαναπήραν τό δημόσιο δρόμο και σέ λίγο έφτασαν στο χωριό. 'Η θεία 'Αδριανή προχωρούσε γρήγορα και η Ντενίξ τήν άκολουθούσε με δυσκολία.

Πήγαν κι' έπεσκέφθηκαν δυό ήλικιωμένες κυρίες, η όποιες έκαναν ένα σασρο έρωτήσεις στη Ντενίξ.

'Η θεία 'Αδριανή φαινόταν τώρα στή νέα διαφορετική. Μιλούσε πολ, και προσπαθούσε να φανή διαχητική. Χαμογελούσε μάλιστα κάθε τόσο, πράγμα που τήν έκανε να μορφαζή φριχτά.

Όταν άφησαν τό χωριό για να γυρίσουν στο σπίτι, ήταν πέντε ή ώρα κ' η ρώτες σκιές τής νύχτας είχαν άρχισι ν' απλώνονται κιόλας. Ήταν η ίδια ακριβώς ώρα που η Ντενίξ, τήν περασμένη μέρα είχε φτάσει στο σταυροδρόμι των 'Εφτά Δρόμων.

Θυμήθηκε τότε πως ό δηγός της τής είχε μιλήσει για κάποιον θρύλο, σχετικό μ'αυτό τό σταυροδρόμι και ρώτησε τή θεία της!

— Ύπάρχει κανένας θρύλος για τό σταυροδρόμι των 'Εφτά Δρόμων;

— Ναι, ένας πολ.

— Πες ρε γυ ός θρύλος...

— Μάθε

— ότι οι άνθρωποι

— εδω εινε πολυ

— προληπτικοι κ' οι

— περισσοτεροι πι-

— στευουν αυτοντον

— θρυλο. 'Ακουσε

— τον: Προ αρκετων

— χρονων ένας ξυ-

— λοκαπος εχτισε

— την καλυβα του

— στο σταυροδρομι

— των 'Εφτα Δρο-

— μων. Ζουσε ολο-

— μοναχος εκει κι'

— ελοι οι κατοικοι

— του τουπου τον α-

— ποφευαν γιατι

— τον θεωρουσαν

— για μαγο... Πί-

— στευαν, δηλαδη,

— πως ειχε σχε-

— σεις με τον Σα-

— τανα, αφου ειχε

— τολμησει να εγ-

— κατασταθη σ' ε-

— να σταυροδρομι,

— σ' ενα μέρος ο-

— που, κατα τη λαϊ-

— κη δοξασια, βγαί-

— νουν φαντασμα-

— τα και διοβολιοι...

— 'Οτι κακο γινό-

— ταν στον τοπο σ'

— αυτον το απεδί-

— δαν. 'Όταν ο άν-

— θρωπος αυτος ε-

— φτασε σια τελευ-

— ταια του, παρα-

— κάλεσε μερικους

— πονετικους χωρι-

— κους που περ-

— νουσαν από κεί,

νά τον τραβήξουν έξω απ' την καλύβα του. Μόλις όμως τον έβγαλαν έξω, ξεψύχησε... Μά τήν ίδια στιγμή μαγιασμένα γαυγίσματα άκούστηκαν μέσα απ' τήν καλύβα απ' τήν όποια ξεπήδησαν τεράστιες φλόγες. Συγχρόνως, άνοιξαν οι πόρτες παραστάθηκαν σ' αυτή τή σκηνή, είδαν πολλούς πελώριους, σκύλους ν' άλλαλοσπαράζονται και να εξαφανίζονται, χωρίς ν' αφήσουν κανένα ίχνος... 'Αν προσέξης στο σταυροδρόμι τών 'Εφτά Δρόμων, θα δής στή μέση του μιά μαύρη πέτρα. 'Εκεί ακριβώς ήταν η καλύβα του διαβολικού μάγου. Κανένας δέν τόλμει να πλησιάσει εκεί τή νύχτα... 'Όταν μάλιστα έμεις άποφασισαμε να χτίσουμε τό σπίτι μας κοντά στους 'Εφτά Δρόμους, όλοι μας είπαν τρελλούς...

'Ήταν πε ά νύχτα, όταν έφτασαν στή δεινιροστοιχία που άδηγούσε στή πιονή τζαματή πόρτα τούσπιτιού...

— 'Ο θεός σου θα έχη άρχισι ν' άνησυχη, ειπε η θεία 'Αδριανή, βιάζοντας τό βήμα της. Δέν του άρέσει να μένη μόνος του, όταν νυχτώνει... 'Αργήσαμε...

Φινοτόταν πολυ άνησυχη κ' η ίδια. Σε λίγο πρόσθεσε:

— 'Ο διάδρομος φαίνεται πιτω απ' τήν πόρτα σκοτεινός. Γιατί η Σουλβία δέν έβραλε ακόμα τή λάμπα; Κι' όμως τής έχω πεί εκατό φορές πως δέν θέλω να μένη σκοτεινός αυτός ό διάδρομος...

'Ανοιξε τήν πόρτα και μόλις μήκαν μέσα τήν ξανάκλεισε προσεχητικά πίσω τους.

'Αμέσως η Ντενίξ ένοιωσε ένα άλλόκοτο συναισθημα. σάν να τήν είχαν θάψει ζωντανή σ'ένα ίαφο χωρις άέρα.

Προχώρησαν με προσοχή στο σκοτεινό διάδρομο για να μνη πέσουν κάτω. Τέλος είδαν ένα φως πίσω από κάποια πόρτα.

— 'Η Σουλβία ειπε στην κουζίνα, ειπε η θεία 'Αδριανή. Ξέχασε ότι έπρεπε ν' ανάψη κι' εδω φως...

Και μήκε μέσα στήν κουζίνα, ενώ η Ντενίξ στάθηκε στο κατώφλι της, απ' όπου τήν άκουσε να λέη μ' έπιτηχτικό τόνο:

— Ξέχασες πως νύχτωσε Σουλβία... 'Ανέβασες τούλάχιστον τή λάμπα στο διάδρομο του άπάνω πατώματος;

— Όχι κυρία, τραύλισε η γορά ύπηρέτρια. 'Όχι ακόμα...

— Δός τήν σέ μένα... θ' ανέβουμε άπάνω... 'Αναψε έσύ τή λάμπα του λογιού... Πάντα άφρημένη θα είσαι!...

'Η θεία 'Αδριανή προχώρησε πρώτ η τή λάμπα στο χέρι και η Ντενίξ τήν άκολουθούσε:

Θάλεγε κανείς τις πραγματικά τό σπίτι ήταν άκατοίκητο. Κανένας άπόλυτως θόσυβος δέν άκούγεται.

Όταν έφτασαν στο κεφαλόσκαλο του άπάνω πατώματος

η θεία 'Αδριανή στάθηκε ξαφνιασμένη και ειπε:

— Μπα!... 'Ο

— θεός σου δέν έχει

— φως στην κάμαρή

— του!... Δέν φαντά

— ζομαι να κοιμήθηκε

— κιόλας...

Και προχώρησε

— ως τήν πόρτα του

— δωματίου του συζύ-

— γου της, που ήταν

— άνοιχτή.

'Η Ντενίξ τήν

— άκολουθούσε φοβι-

— σμένη.

'Η θεία 'Αδρια-

— νή έκαμε βιστακί-

— κά μισό βήμα μέ-

— σα στο δωμάτιο και

— άπλώνοντας τό χέ-

— ρι της τό φώτισε

— με τή λάμπα.

— Περλιέργο, μουρ,

— μούρισε σαστισμέ-

— νη, ό θεός σου

— δέν εινε δάι!...

— Σουλβαίν!...

Σουλβαίν!... φώναξε

— άμέσως κατόπιν.

Μά κανείς δέν

— τής άπάντησε...

Τρομαγμένη, γε-

— μάτη άγωνία, η

— θεία 'Αδριανή πήγε

— προς τό διπλανό

— δωμάτιο, τό δικό

— της, και άνοιξε τήν

— πόρτα του. Μά ούτε

— εκεί ήταν ό σύζυγός

— της. Πήρε κατόπιν

— στή σειρά όλα τά

— δωμάτια, μα τίπο-

— τε... τίποτε...

'Ο θεός Σουλβαίν

'Ένας μαύρος σταυρός ήταν στο χαρτί.

(Ή συνέχεια εις τήν σελίδα 2115)

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2101)

δέν βρισκόταν πουθενά... Ούτε και στο δωμάτιο του θείου Φλοράν ήταν... Μιά μόνον ξέγνησις απόμνευε του μυστηρίου: ότι ο θείος Σουλβαίν είχε βγῆ ξέω...

Γρήγορα-γρήγορα, ἡ θεία Ἀδριανὴ ξαναγύρισε στὸ κεφάλο καὶ φώναξε:

— Σουλβία! Σουλβία!

Ἡ ὑπηρετρία ἔτρεξε ἀμέσως.

— Ὁ κύριος βῆκε ξέω; τὴν ρώτησε.

— Ναί, κυρία... Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι.

— Καὶ ξαναγύρισε;

— Σχεδὸν ἀμέσως...

— Μήπως τὸν εἶδες νὰ ξαναβγαίνει ξέω;

— Ὅχι, κυρία, δὲν ξαναβῆκε ξέω. Τὸν ἄκουσα πρὸ μιᾶς ὥρας στὴν κἀμάρι του νὰ μετακινή τὸ ντουλάπι ἢ τὸ γραφεῖο.

Ἡ Ντενίξ κ' ἡ θεία τῆς ξαναγύρισαν πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ θείου Σουλβαίν. Μὰ μονάχα ἡ τελευταία μῆκε μέσα.

— Ναί, εἶπε, πραγματικά. Τὸ γραφεῖο ἔχει μετακινήθῃ...

κι' ἕνα ἀπὸ τὰ συρτάρια εἶνε ἀνοικτὸ...

Κι' ἄρχισε νὰ φωτίζῃ ὅλα τὰ ἐπιπλα, τὰ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου... Τὸ παράθυρο τὸ ἐκρυβαν βαρεῖα παραπετάσματα... Τὸ ντουλάπι μὲ τὸν καθρέφτη ἦταν μισάνοιχτο...

Ἐξαφνὰ ἡ θεία Ἀδριανὴ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ... κ' ἡ Ντενίξ ἀναπήδησε...

Ἡ θεία Ἀδριανὴ ἔτρεψε σύγκορη κ' ἡ νέα εἶδε ὅτι τῆς ἔδειχνε καταγῆς ἕνα φύλλο χαρτιοῦ ἄσπρο: ἕνας μαῦρος σταυρὸς ἦταν χαραγμένος σ' αὐτό...

— Πάλι τὰ ἴδια! τρύχου! ξετρελλωμένη. Ντενίξ! Ντενίξ!

Ποῦ εἶνε ὁ θεὸς σου... Φοβῶμαι... Τρέμω...

Καὶ συγχρόνως ἡ θεία Ἀδριανὴ πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ παραμέτρησε τὴν κουρτίνα σὺν νάθελε νὰ κυττάξῃ ξέω...

Μὰ τότε ἡ νέα τὴν εἶδε νὰ τραβιέται πίσω περίτρημη, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα ἀπὸ ἕναν ἀέραντο τοῦμο...

Νομίζοντας μάλιστα πὸς θάπεφε κάτω, ἔτρεξε καὶ πρόλαβε νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὴ λάμπα ἀπ' τὸ χέρι...

Ἡ θεία Ἀδριανὴ ἦθελε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἄναρθρο ἤχοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς...

Ἐτρεψε σύγκορη, καὶ τὰ μάτια τῆς ἔιχαν πεταχθῆ ξέω ἀπ' τὴς κόγχες τους, ἐνῶ μὲ τὸ χέρι τῆς ἔδειχνε πρὸς τὸ παράθυρο.

(Ἄκοιθε!)

ΗΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΝΑΚ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2094)

Τὰ ἱπποτικά αὐτὰ λόγια τοῦ νικητοῦ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὴ διάθεσὶ τοῦ τοῦ νικημένο, δὲν ἔκαναν καμμιά αἰσθησὶ στὸ βασιλεῖα, ὁ ὁποῖος ἠθελε νὰ ἦταν διαφορετικὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας καὶ ὁ ὁποῖος ἔμενε σιωπηλὸς καὶ κατωσίφης.

Τρεῖς φορὲς ὁ Ζαρνακ ἰκέτευσε τὸν κάκον τὸν βασιλεῖα νὰ χάρισῃ τὴ ζωὴ στὸν Λά Σαταινιερί. Τρεῖς φορὲς ἰκέτευσε τὸν ἀντίπαλό του καὶ παλαιὸ του φίλο νὰ παραδεχθῆ τὸ ἄδικο του καὶ νὰ ξαναρχίσουν τὴν παλιὰ φιλία τους.

Ὁ Λά Σαταινιερί ἔμενε ἄφωνος.

Χρειάστηκε, τέλος, νὰ ἐπέμβῃ ὁ κοντόσταυλος Μουμαραναὺ στὸν βασιλεῖα γιὰ νὰ τὸν κινή νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασι.

Μὲ μιὰ κουρασμένη κίνησι ὁ Ἐρρίκος 2ος, πού ἡ μονομαχία δὲν τὸν ἐνδιέφερε πειὰ, διέταξε νὰ μεταφέρουν τὸν πληγωμένο στὴ σκηνὴ του.

Κι' ἐνῶ τώρα ὁ Ζαρνακ χαίροταν τὸ θρίαμβό του καὶ μεθοῦσε μὲ τὴς ἐπευφημίες τοῦ πλήθους, ὁ ἀντίπαλός του ἀφίριζε ἀπ' τὸ κακὸ του.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού εἶχε βρεθῆ τὸ δάσκαλό του στὸ πεδίο τῆς τιμῆς... Θεωρῶντας τὸν ἑαυτοῦ τὸ ὡς ἀτμισμένο, δὲν εἶχε πειὰ παρὰ μιὰ μόνο σκέψι: Νὰ μὴν ἐπιζῆσι τῆς ἀτιμίας του. Καὶ μὲς' στὴ μανία του ἀπέσπασε τοὺς ἐπιδέσμοις πού εἶχαν βάλει στὸ τραῦμα του κι' ἀρνήθηκε κάθε περιθάλψι.

Ἐτσι, ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, πέθανε.

Ὁ λαὸς, μόλις ἔμαθε τὸ θάνατό του, δὲν μπόρεσε νὰ συγκαταστήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν του κατὰ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκρίνει νὰ γίνῃ μπροστὰ στὰ μάτια του μιὰ τόσο βάρβαρη μονομαχία καὶ πού εἶχε ἐγκαινιάσει τόσο ὄσχημα τὴν βασιλεία του...

Μὰ κ' ἡ μοῖρα ἐμφώθησε σκληρὰ τὸν Ἐρρίκο 2ον γι' αὐτό: Δέκα χρόνια ἀργότερα, ὁ κόρης τῆς Μονγομερύ, σ' ἕνα κονταροχτύπημα πού ἔγινε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τῆς κόρης τοῦ βασιλέως, ἔβγαλε τὸ μάτι τοῦ Ἐρρίκου 2ου, ὁ ὁποῖος ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες πέθανε ἀπ' τὴν πληγὴν του.

Πέθανε στὴς 10 Ἰουλίου 1559, δηλαδὴ δέκα χρόνια ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Λά Σαταινιερί.

Η ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2081)

«Χθὲς τὸ βράδυ, διπλοῦν φοινικὸν δράμα ζηλοτυπίας ἔλαβε χώραν εἰς μιὰν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Περειρ. Ὁ κ. Χ., φανταζόμενος ὅτι ἀπατάται ὑπὸ τῆς συζύγου του, ἐπιροβόλησεν ἐναντίον τῆς καὶ τὴν ἐφόνευσε. Κατόπι ἐφόνευσε καὶ τὸν ἑπταετῆ υἱὸν του καὶ ἠθέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἡ σφαῖρα δμως ἠστόχησε καὶ ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς. Ὁ ἐγκληματίας συνελήφθη καὶ κρατεῖται εἰς τὴν Ἀσφάλειαν».

Ἐδειξα τὴν εἰδησι αὐτὴν στὸν προϊστάμενό μου, ὁ ὁποῖός μου εἶπε:

— Κάναμε ὅτι μποροῦσαμε γιὰ ν' ἀποφύγομε τὸ δράμα αὐτό. Ἡ ἀνάγκησις ἀπεκάλυψε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ τραγωδία ὠφέλειτο σ' ἕνα φίλο τοῦ φονέως, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρωταπριλιάς, τοῦ εἶχε στείλει τὸ σκίτσο πού τὸν παρίστανε κεραιφόρο, χωρὶς νὰ φαντάζεται τὴς αἱματηρῆς συνέπειες τῆς φάρσας του.

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΠΑ

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2074)

Ἡ πριγκήτισσα ἔβγαλε τότε τὴν κόμπα τῆς κι' ἔδειξε σὶ ὁ βασιλεῖα πὼς τὴ χρησιμοποιοῦσε. Μόλις τὸ εἶδε αὐτὸ βασιληῖα, θαμπώθηκε καὶ τῆς ζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόμπα.

— Θὰ σοῦ τὴν δώσω, τοῦ ἀπάντησε ἡ κόρη του, ἂν ὑποταχθῆς τῇ μένα.

Κι' ὁ βασιληῖα δέχτηκε νὰ ὑποταχθῆ στὴν πριγκήτισσα, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε τότε:

— Κι' ἐγὼ ἔκανα τὸ ἴδιο, ἄλλοτε, γιὰ ν' ἀποκτήσω αὐτὴ τὴν κόμπα. Δόθηκα σ' ἕνα παλληκάρι...

Κι' ὁ βασιληῖα, ἀναγνωρίζοντας τὴν κόρη του, τὴν συχώρεσε...

Ἐπειτα ἡ πριγκήτισσα πῆγε κι' εἶδε τὸν χτίστη, στὸν ὁποῖο ἀναγνώρισε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ λαχταρισμένῃ ἔπεσε στὴν ἀγκάλιαν του, γιὰ τὸν ἀγαποῦσε τελέως... Ὅσο γιὰ τὸν Ἀλβανό, αὐτὸν τὸν γέμισε μὲ χρυσὰ νομίσματα, γιὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ γιὰ τὸ πάθημά του.

Ἐπειτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ὁ βασιληῖα, ἡ κόρη του κι' ὁ χτίστης, γύρισαν στὸ παλάτι, ὅπου ἔγινε ὁ γάμος τους πού βάστηξε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες, μὲ χοροὺς καὶ τραγούδια...

Σήμερα ἔχουν ἕνα σωρὸ παιδιά. Τοὺς εἶδα, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, καὶ μὲ παρακάλεσαν νὰ πῶ χαιρετίσματα σ' ὄλους σας...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ, Ο ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ...

(Συνέχεια εκ' της σελίδος 2112)

δωσε τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματος, τὴν ἰσορροπίαν, τὴν ἐμπιστοσύνην στὸν ἑαυτό του. Γι' αὐτὸ εἶμαι τώρα περισσότερο εὐποτισμένη, ἀπὸ ὅτι ἦμουν ποτέ...

Δὲν νοιώθω τὴν μεθυστικὴν, τὴν τρελλὴν καὶ θορυβώδη εὐτυχίαν ἐνὸς χαμινοῦ, μὰ μιὰ εὐτυχίαν θαθεῖα, γερὴ, σοβαρὴ καὶ εὐθύμη συγχρόνως...

Ὁ Κάρλαιλ εἶπε: «Ὁ ἔρωσις εἶνε τὸ κέντημα τῆς φαντασίας στὸ πνεῦμα τῆς πραγματικότητος».

Ἄλλοτε, ἔφτιαξα ἕνα λαμπρὸ κέντημα, μὰ ἀκατάστατο, σ' ἕνα πανί ἐλαφροῦ πού μὲ τὸ πρῶτο γάντζωμά του κἄνω, κατακομματιαστικῶς. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ κέντημά μου ἔεινε καθαρὸ, λιγώτερο λαμπρὸ, μὰ, πὸ κανονικὸ, σ' ἕνα ὠραῖο ὕφασμα, ὅσο μετὰξὶ κι' ἀσφαλτάκωτο...

Νὰ γιὰτὶ παντρεύτηκα τὸν Φράνσο Τόν.

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΘΡΝΤ

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΥΨΗ

Στὰ στήθειά μου ἡ καρδιά βαρεῖα, μολῶβι
Κομπόδεμα τὸ κρίμα στὸ λαιμὸ
Καὶ πού νὰ βρῶ μιὰν ἄκρη, ἕνα καλῶβι
Ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο νὰ κρυφθῶ
Ποῦνα τὰ μάτια μου σ' ἐμένα
Καρφωμένα;

Νέα Ἰόρκη

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ